

I Anlednig heraf udveksledes 11. og 12. Januar nedenstaaende Telegrammer mellem danske og svenske Kvinder:

1. „Centralstyrelsen för Landsföreningen för kvinnans politiska rösträtt samladt i Stockholm sänder de danska kvinnorna varme lykønskningar till regeringspropositionen“.

2. „Danske Kvindeforeningers Valgretsforbund takker Centralstyrelsen paa det hjerteligste for Hilsenen. Vor Regering synes i dette Spørgsmaal videre end Eders, men Eders sikre Tro paa Retfærds Sag vil vinde Sejr. Fra Forslag til Lov er der endnu et Skridt! Uvist, hvem der først naar Maalet!“

Hvorledes

Tysklands troende Kvinder

kom med i Kvindebevægelsen.

Af Johanne Blauenfeldt.

(Forts).

Den første Svale var *Gottfried Theodor Hippel*, f. 1741. I sine Skrifter „Om Ægteskabet“ (1763) og „Forbedring af Kvindens medborgerlige Stilling“, slaar han med stor Kraft til Lyd for Kvindens Menneskerettigheder. „Med Menneskerettigheder“, siger han, „har man hidtil kun tænkt paa *Mandens* Rettigheder. Han var imidlertid Göthes Samtidige, og denne fordunklede paa den Tid alle andre. Man forfærdedes over Hippel og paaduttede ham Paavirkning fra Frankrig, noget der var fuldstændig meningsløst, da netop paa samme Tid *Rousseau* forklarede Manden som „Kvindens naturlige Hersker“ og *Mirabeau* hævdede, at hendes Sfære

var „det stille Liv i Hjemmet og de blide, ydmyge Dyder.“ Racehadet var paa den Tid stærkt mellem Tyskland og Frankrig, og stakkels Hippel var uhjælpelig stemplet som „fransk.“

Hertil kom endnu, at de germanske Folk fra gammel Tid af havde behandlet deres Kvinder langt bedre end de romanske Folk. Engifte havde altid været Skik. Kyskhed var et Grundtræk i Folkets Karakter. Ægteskab blev først indgaaet, naar den unge Pige var helt voksen, og Mændene lyttede ofte til Kvindernes Raad. Tyskland havde haft sin store Reformator, *Luther*. Han forstod, hvilken Betydning oplyste Kvinder havde for Hjemmet og Folket, og krævede derfor *samme Undervisning for Drengene og Piger*. Han lagde Grunden til Tysklands Folkeskole.

Imidlertid sang Digterne i de skønneste Toner for den tyske Kvinde om at:

„Duften som Roser i det graa Hverdagsliv“;
„Herske skal hun ved sin Blidhed og Ynde“

O. S. V.

Da Tankerne om Kvindernes Mennekerettigheder kom frem, takkede man i Tyskland Gud, fordi man ikke var saa slet som ens franske Naboer, og lagde det døve Øre til; og de, der en Gang var de første, er nu lige ved at være blevne de sidste.

I Aaret 1831 ser vi en troende Kvinde, *Amalie Sieveking*, begynde at omsætte Tidens gærende Tanker i Praksis. Koleraepidemien rasede den Gang i Hamborg. Hun tilbyder sig som Sygeplejerske paa det nylig oprettede Koleralazareth og bliver med største Betænkelighed antaget. Lægerne ansaa hendes taabelige Idé for Sværmeri, andre holdt det for